

et i Grønland, på indlandsisen, på kysterne og fjeldtoppene.

Som sagt er hastværket, som var på dagsordenen for 4-5 måneder siden, afløst af nogle mere eller mindre påtvungne pauser. Det spændende bliver jo så i dag, om Folketinget reelt vil tage stilling på grundlag af det forslag til vedtagelse, der er fremsat af en række partier.

Jeg må sige, at jeg kan ikke i dag, og mit parti kan ikke i dag deltage i en beslutning, som giver USA ret til at bygge et missilskjold, som inkluderer Grønland. Vi har ikke grundlag for at tage stilling i dag. Endnu mindre kender vi resultaterne af det forhandlingsforløb mellem Grønland og Danmark på den ene side og USA på den anden side. Jeg bliver nødt til at se forhandlingsresultater, ikke mindst vedrørende forsvarsaftalen fra 1951, før jeg kan deltage i den videre proces, som hedder beslutning om inddragelsen af Thulebasen i missilskjoldplanerne.

Så vil jeg til sidst sige, at vedtagelsesforslaget, som det ligger, for mig at se endnu ikke er forklaret ordentligt, og derfor håber jeg, at bl.a. udenrigsministeren kan kaste lidt mere lys over, hvad det egentlig betyder.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil takke for debatten og takke for den vedtagelse, som der åbenbart er et bredt flertal bag, som betyder, at vi kan gå i gang med forhandlingerne med USA på baggrund af det dansk-grønlandske forhandlingsudspil, de to grundpapirer om økonomisk samarbejde og om modernisering eller fornyelse af forsvarsaftalen fra 1951.

Debatten har jo også tegnet sig til at blive en gentagelse af debatten den 29. april, hvor vi diskuterede missilskjoldet. Jeg agter altså ikke at gentage debatten fra den 29. april. Der er ikke sket noget som helst nyt i verden i forbindelse med missilteknologien siden den 29. april, og det har vi grundigt diskuteret den 29. april. Hvis der var nye oplysninger, hvis der var nye ting, som vi ikke havde været opmærksomme på den 29. april, kunne det være rimeligt at tage det op, men det er ikke særlig rimeligt bare at lave en reprise for reprisens skyld.

Jeg skal dog alligevel svare hr. Jeppe Kofod på det meget væsentlige spørgsmål om, hvordan det så er, at vi kombineret med forhandlingerne omkring opgradering af Thuleradaren vil prøve at forhindre, at der kommer et våbenkapløb og vi får en negativ udvikling. Der er her stillet et konkret spørgsmål: Hvad gør den dan-

ske regering som aktiv politik i forbindelse med våbenkontrol og ikkespredning?

Det er klart, at det er vigtigt, at man får et net af nedrustnings- og ikkespredningsregimer som værktøjer i en indsats mod spredning af masseødelæggelsesvåben. Derfor arbejder vi også aktivt for en global tilslutning til de vigtige traktater inden for nedrustning og ikkespredning, bl.a. ikkespredningstraktaten, NPT, biologi- og kemivåbentraktaterne, missilteknologiregimet og international adfærdskodeks mod spredning af ballistiske missiler. Det er alt sammen noget, som vi arbejder for at få fremmet.

Der er ingen tvivl om, at den politiske indsats for at forhindre masseødelæggelsesvåben har båret frugt, bl.a. har 182 lande trods alt med deres underskrift på ikkespredningstraktaten afstået fra besiddelse af atomvåben. Derfor reagerer vi også så kraftigt, som vi gør, når nogle af de 182 går fra aftalen, som tilfældet er med Nordkorea. Vi kan jo se, at EU og vi som medlem af EU faktisk tager meget kraftig stilling til det spørgsmål, således at det ikke skal brede sig, at man springer fra en ikkespredningsaftale.

Kl. 12.20

Det drejer sig også om en fortsat styrkelse og udbygning af det multilaterale nedrustnings- og ikkespredningsregime, og det vil have en væsentlig prioritet for den danske regering og være et væsentligt element i den samlede strategi for at imødegå masseødelæggelsesvåben.

Det er klart, at en række stater fortsat står uden for traktaterne. Der er også bevægelser, og vi må se i øjnene i fremtiden, at der altså er bevægelser, som ikke er stater, som kan være fremtidens farer. Beskæftiger man sig lidt med verden uden for Christiansborg i dag – det ved jeg godt nogle kan have lidt svært ved – vil man jo konstatere, at den store fare, som flere og flere begynder at diagnosticere, er faren fra bevægelser, der er grænseoverskridende, som er nationalt overskridende, og som skaffer sig mere og mere avancerede våben og spiller på, at stater er skrøbelige, at stater bryder sammen, så de kan få fat i deres våben. De er jo ikke med i nogen traktater, og derfor beskytter man sig ikke mod dem gennem traktater.

Derfor er der to ting: traktatregimet, som skal være så bindende og så stærkt som muligt for stater, men også så man kan beskytte sig mod de stater, som springer fra aftalerne og ikke overholder dem – det er jo også sket før i verdenshistorien, at man har haft en aftale, som ikke er blevet overholdt – og så er der de bevægelser